

A què diu l'estadística un lloc de feina

OPINIÓ

ENS ARRIBAREM A EMPASSAR QUE UN LLOC DE FEINA ÉS EL QUE LES ESTADÍSTIQUES DIUEN QUE ÉS UN LLOC DE FEINA? LA TOXICITAT DE LES ESTADÍSTIQUES QUE MANEJA EL PP HI JUGA A FAVOR.

Hi ha tres classes de mentides: mentides, grans mentides i estadístiques: aquesta gran veritat l'atribueix Mark Twain a Benjamin Disraeli, però, com tantes altres veritats que ens podrien ser útils, ha esdevingut un esqueix de pensament que volta lluny de nosaltres, com aquests asteroides que divaguen per les foscuries de l'univers. Dels asteroides no volem saber-ne massa coses, perquè representen el perill remot, però incontrolable, de destruir la vida tal com la coneixem a la Terra. De l'ús fraudulent i tòxic de les estadístiques, també preferim –les víctimes, el comú de la gent– oblidar-nos-en, potser perquè enfrontar-nos-hi comportaria viure sempre en peu de guerra contra un arsenal inexhaurible i en constant perfeccionament.

El PP avança de cap a les generals amb els tancs vomitant estadístiques segons les quals la vida dels ciutadans ha experimentat unes millores que, si responguessin a la realitat, arrasarien qualsevol forma d'oposició. Com que la recuperació econòmica no acaba de ser percebuda com un afer de cadascú, sinó com un lloc sense límits i sense cartografiar encara, els estratèges han optat per la batalla de l'atur, més a la vora de les persones, quasi tant com l'aire que respirem. Si l'atur baixa i creixen els llocs de feina, l'ànim del desocupat forçosament s'ha d'esplaiar en un somriure d'esperança: avui encara no m'ha tocat a mi, però això es mou i no hem de perdre l'esperança.

Les bones notícies sobre l'ocupació van directes al cor. La gran mentida de l'estadística rau en el camuflatge semàntic del lloc de feina, de l'antiga definició del qual no en queda gairebé res. No fa encara deu anys que els qui oferien bona part del que ara es comptabi-



GUILLEM FRONTERA

litzen com a llocs de treball no haurien trobat qui acceptés la seva oferta, que hauria estat considerada com una nova forma d'esclavitud. Al principi se'n deia contracte-porqueria –o fems–, però a poc a poc, al lloc de feina miserable, s'hi al·ludeix sense les connotacions pejoratives que la realitat confirma. Enmig de la desesperada precarietat, el teu entorn i tu mateix acabeu dient-ne lloc de feina, mentre acliqueu els ulls i mireu d'introduir el nou concepte a les entranyes, de manera que us pugueu considerar persones amb feina retribuïda sense sentir-vos ofesos i humiliats. Adesiara els sindicats –recordeu la reunió amb Rajoy per beneir la seva reforma, sense eufòria, certament, però amb la resignació de qui assumeix la fatalitat del destí– demanen treball de qualitat, estable, etc., però tanmateix co-

incideixen amb el govern del PP en el reconeixement que més val un contracte escombraria que no res: aquesta perspectiva argumentació ja fa temps que amara el mercat laboral i mina la moral del treballador: com si no fossin els homes, sinó els déus ignots i inapel·lables, els que prenen les decisions en aquesta qüestió.

Dies enrere, una representant patronal lamentava la moratòria hotelera de l'Ajuntament de Barcelona, i invocava la pèrdua de llocs de feina que comportava. Els llocs de feina sempre són invocats per la patronal quan les lleis obstaculitzen les seves activitats. Amb aquest argument es pretén crear el missatge de la dimensió social de les empreses, cosa que no sempre és certa i que majorment constitueix una mentida descarada. Si tota la gran patronal tingués una aital consciència social, no ens hauríem convertit en aquest país on els salaris de precarietat tracen l'horitzó possible de milions de persones: que encara s'han de sentir afortunades perquè tenen “un lloc de feina”. El xantatge moral als governants és prescriptiu quan es tracta d'obtenir llicències excepcionals per a l'aprovació de projectes al marge de les normes urbanístiques. I més s'accentua el xantatge com més s'ageganten les diferències i es redueix la permeabilitat social.

El missatge pivota en els llocs de feina sense especificar, la jurisdicció del qual, no obstant, veu reduït cada dia el seu territori, perquè en queda extra-murs la massa creixent dels exclosos durant aquests anys de crisi: per a ells no hi ha missatge, calculen els experts que aquests ja no voten, car el vot és un atribut dels que encara conserven un lligam que els relaciona amb el sistema.

Escriptor, guionista i crític d'art